

Nimimerkki: Mummeli

Se oli 1949

Olimme asuneet Karungissa monta vuotta ja odottaneet sitä että saisimme luvattun rintamamiestilan, ja pääsisimme omaan taloon.

Vastike tiloja oli jo jaettu ja niinhän mieheni lähti muiden mukana ja minä jäin vielä Karunkiin lasten kanssa.

Olihansielillä Sallassa niin paljon ihmisiä ilman kotia, ~~että~~ ja kaikilla oli halu päästä pois evakosta.

Oli MIKKELIN PÄIVÄ ; YÖLLÄ OLI SATANUT LUMEN MAAHAN ; MAAILMA OLI hyvin kaunista järvi oli vielä sula, meitä tultiin hakemaan, niinhän lähimme, kävimme ensin Ruotsin puolella, mieheni siskojen luona olimme siellä yön ja niin sitten Kukkolan kosken niskasta yli ja siitä Suomenpuolella, jossakin siinä lähellä nousimme junaan, ja niin matka alkoi. Kohti tuntematonta.

Ihmisiä oli paljon, juna täysi. En enää nähnyt hakijoitani, olin lasten kanssa yksin. Ihmiset tulivat luokseni ja kyselivät, minne olin matkalla, sanoin että Sallaan. Kyselivät millaista siellä nyt on, minä etten minä osaa sanoa mitään kun en ole koskaan siellä käynyt.

Niin me istuimme lasten kanssa samalla penkillä, eisiinä ollut varaa paikkaa muuttaa olis joutunut pian seisomaan, niin juna jyskytti ja tuli Rovaniemi, ei siellä näkynyt muuta kuin raunioita ja savupiippuja se oli autio ja tyhjä. Ei siellä kukaan noussu eikä laskeutunut junasta

Tulihan se Kemijärvi, mutta vähän aikasemmin tuli joku sanomaan ettei saa lähteä junasta ennen kuin se pysähtyy johonkin toiseenpaikkaan, nimeä en muista, mutta sanoi linja-auton lähtevän sieltä Sallaan.

Niinhän me sitten noustiin linja-autoon joka oli tupaten täysi

Sain istumen ja siinä lapset penkkien välissä seisivat yhtä pienin *ei*

joka oli yhdeksän kuukautta, häntä pidin sylissä. Isompia otin välillä *ku* vuorotellen toiselle polvelle, siinä se matka jatkui.

Kohta oli taas edessä yllätys , tie loppui rantaan, siinä oli lossi saksalaiset olivat räjäyttäneet sillan . Meidät käskettiin kaikki pois autosta ennemmin , minä sain luvan jäädä autoon lasten kanssa. Kaikki menivät ulos minä jäin istumaan autoon, siinä se hiljaa lipui toiselle rannalle, ihmiset tulivat takaisin autoon. Ilta oli jokun kerkesimme Sallaan matka oli pitkä ja kaikki kovin väsyneitä, viimein kuljettaja sanoi että perillä ollaan, mieheni oli tullut hevosella vastaan, vanhin poikamme sukelsi heti pimeässä isänsä syliin ja sanoi, "minä en osta ikinä autoa" hän oli saanut tarpeekseen autosta.

Siihen me lastasimme kaikki itsemme ja vähäset taravamme rekeen ja lähetettiin kohti uuttakotia.

Vastassa oli pieni uutuuksaan huokuva sauna rakennus , pienine neli ruutuisin ikkunoin. Niin me kaikki kiitollisina, että lopulta pääsimme sisälle lämpimään , ja niin kohta kaikki nukkuivat rauhaisaa unta.

1951 minun piti lähteä lääkäriin puolivälissä heinäkuuta, Sallassa ei ollut vielä lääkäriä, joteni auttanut kun lähteä Kemijärvelle. Siellä oli lääkäriä Honkala jolla oli vaimona kotipaikkani rovastin tytärneillä oli kaksi lasta tyttö ja poika. He tulivat aina kun koulut loppuivat mummolaan P: JÄRVELLE ; TULIVAT PYÖRÄLLÄ JOKA KESÄ ; VANHEMMA⁷ tulivat sitten kun oli lääkäriillä lomaa.

~~Min~~ minun piti lähteä aamulla että kerkiän vastaanotolle, silloin oli hyvin kylmä kesä, klapsillakin piti olla vanttuut kun laittoi ulos, ja Kemijärvellä ei ollut vielä saatu siltaa , oli vain se lossi. Siinä minä kyllä olin ihan paleltua , se oli niin kauhean kylmä, eikä saanut olla autossa. Niin sekin reissu meni hyvin . Sittenhän se saatiin silta josta kulki junat ja autot. Lopultahaan Siihen tehtiin levitys jossa saivat autot ja ihmiset kulkea.

Kerran seitsemänkymmentä luvulla meitä sallalaisia kutsuttiin kemijärvelle Kirjastoon , johonkin tilaaisuuteen.

Niin me keräsimme porukkan , eihän niitä lähtijöitä ollutkaan niin paljon , että sovimme yhteen autoon . Kun lähimme Sallasta ajelemaan sateli joitakin lumihiihtaleita. Ei se meitä haitannut olimme iloinen ja huoleton porukka jolla ei huolet painaneet. Vähitellen se kuitenkin sade sakeni ~~ja~~ , eise vielä meitä haitannut Sitten alkoikin tulla lunta ja sitä tuli aina vain enemmän ennen kuin olimme ~~ja~~ kemijärven sillalla olikin jo oikea tuisku, sillalle kun päästiin siinä olikin oikea myräkki siinä se loppui iloisuus olimme aivan LUOJAN ARMOILLA: Kuski yritti pitää autoa tiellä ,ei nähnyt missä on tie ,ei saanut autoa eteenpäin se luonnon voimat olivat niin vaaltavatei nähnyt eteen ei taakse, siinä vain toivoa,ettei muita autoja tulisi.

Pääsimme kuitenkin lopulta sinne minne olimme menossakin ja kun sieltä palasimme oli jo kaikki myrsky loppunut ja pääsimme kotiin kiitollisina ,että ei meille sen kauheampaa sattunut.

Olihan siinä silläaikaa kun olimme siellä kirjastolla, monta vahinkoa tullut, saimme kuulla siitä myöhemmin.

Kyllähän se oli ennen semmoista kulkemista, kun lääkärit olivat vain siellä Kemijärvellä ,oli käytävä aina hammaslääkärillä ja ollut sairaalassakin monet viikot , s

aina on hyvin hoidettu ja avun saanut Kiitos!

1973

kemijärvestä tuli kaupunki.

Me sallassakin katsottiin kun kuinka suuret ilotulitukset loimusivat metsän yli, kirkkaaan taivaan alla. , olimme kotona ja ihailimme niitä.

Olen kiertänyt siellä niitä paikkoja jossa on järviä kanavilla yhdistetty ja saatu suuretveesi varastot sinne sähkövoimalaitokssella, olen minä sielläkin käynyt, kun~~on~~ olin kerran äitileirillä Jumiskoll ~~on~~

Kemijärvi on mon meille kaikille hyvin tärkeä paikka jos vain saisimme kaikki pysymään ennaallaan.

Näkihän sen siinäkin miten paljon oli junan perässä juoksijoita kun aikoivat lopettaa junan tulon ja lähdön Kemijärveltä. Meiltäkin lähti sinne ihan sitä varten, kuinka se olikin minullakin aina mukava nousta junaan Kemijärveltä kun Sallasta oli jo loppunut ajat sitten. Muistan kun tulin aina oulusta ja siellä oli radanpenkällä kaunis kukkaistutus jossa KEMIJÄRVI, se oli aina niin ihana tunne että nyt olen kohta kotona.

Kemijärvi on niin kaunista seutua suurine järvineen, että kyllä siellä on mukava asua, siellä kyllä viihtyy.

Toivotan paljon ONNEA ja menestystä 150 vuotta täyttävälle Kemijärvelle ja kaikille asukkaille JUMalan siunausta.

Antakaa anteeksi nuo kaikki kirjoitus virheet, olen jo niin vanha ja näkö on mennyt, enkä muutenkaan jaksa enää paljon kirjoittaa. Halusin vain näitä muistoja kirjoittaa, koska joista lapset eivät tiedä yhtään mitään.

Minä toivon, että saatte kuitenkin jotenkin selvän.

Kirjoitti: Mummeli